

брѣговетѣ на ручея, хвърля камъчета и търси своята красавица. Като чулъ тази басня, старикътъ Реми суевѣренъ като всички прости, необразовани хора, дошелъ въ ужасъ. Той се завтекълъ при доктора, разказалъ му мжката си и го помолилъ да прѣгледа сина му; но Жозефъ тѣй ясно и твърдо отговарялъ на всички въпроси, че докторътъ успокоилъ напълно стареца. Добриятъ докторъ самъ не разбралъ странната болестъ на Жозефа, който постоянно слабѣялъ и при все това ходѣлъ всѣки день край своя любимъ потокъ. Така се изминала почти цѣла година. Но ето, въ едно ранно утро, Жозефъ седѣлъ на брѣга на Мозелетъ като мраморна статуя, неподвиженъ, мълчаливъ, съ очи устрѣмени въ водното течение. Изведнажъ въ очитѣ му загорѣлъ необикновенъ огънь, блѣдното му лице пламнало, оживило се, цѣлото му тѣло трепнало. Реми видѣлъ това, което цѣла година чакалъ. Малка пѣстървичка тихо плувала срѣщу течението, бързо хванала една мушичка и я изяла.

— Тази е моя, навѣрно моя е! — извикалъ Жозефъ. — Нали въ Мозелетъ нѣмаше пѣстърви. О, сигурно тя е моя!

Трудно е да си прѣдставимъ душевното състояние на Реми въ тази минута. Той билъ сломенъ отъ щастие. Рибката отплавала, а Реми останалъ да чака други рибки. Завалѣлъ дъждъ, задухалъ вѣтъръ, но той не чувствувалъ. Настѣпилиятъ мракъ го заставилъ най-сетнѣ да се опомни и той тръгналъ да си върви. Съсипанъ отъ дългото напрѣжение, младиятъ рибаръ не удържалъ и още сжщата вечеръ опасно заболѣлъ.